

İbrahim'in Allah'a Yalvarışı

Şeyh Ebu Katade el-Filistini

31 Ara, 2017

<https://ilimvecihat.com>

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

Hamd, âlemlerin rabbi olan Allah'a aittir. Onun tek olduğuna, ortağı olmadığına ve kendisinden başka ilah olmadığına şahitlik ederim. Muhammed (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'inde onun kulu ve elçisi olduğuna şahitlik ederim.

Ey Allah'ım, Muhammed'e ve O'nun âline salat et. Hz. İbrahim (*aleyhisselam*)'a ve âline salat ettiğin gibi. Şüphe yok ki, sen Hamidsin, (Öğülmüş yalnız sensin), Mecidsin (Şan ve şeref sahibi yalnız sensin.)

Ey Allah'ım, Muhammed'e ve O'nun âline mübarek eyle. Hz. İbrahim (*aleyhisselam*)'a ve âline mübarek eylediğin gibi. Şüphe yok ki, sen Hamidsin, (Öğülmüş yalnız sensin), Mecidsin. (Şan ve şeref sahibi yalnız sensin)

Allah (*azze ve celle*) şöyle buyurmaktadır; **Hatırla ki İbrahim şöyle demişti: "Rabbim! Bu şehri (Mekke'yi) emniyetli kıl, beni ve oğullarımı putlara tapmaktan uzak tut! Çünkü onlar (putlar), insanlardan birçoğunun sapmasına sebep oldular, Rabbim. Şimdi kim bana uyarsa o bendendir. Kim de bana karşı gelirse, artık sen gerçekten çok bağışlayan, pek esirgeyensin. Ey Rabbimiz! Ey sahibimiz! Namazı dosdoğru kılmaları için ben, neslimden bir kısmını senin Beyt-i Harem'inin (Kâbe'nin) yanında, ziraat yapılmayan bir vadiye yerleştirdim. Artık sen de insanlardan bir kısmının gönüllerini onlara meyledici kıl ve meyvelerden bunlara rızık ver! Umulur ki bu nimetlere şükrederler. Ey Rabbimiz! Şüphesiz ki sen bizim gizleyeceğimizi de açıklayacağımızı da bilirsin. Çünkü ne yerde ne de gökte hiçbir şey Allah'a gizli kalmaz. İhtiyar halimde bana İsmail'i ve İshak'ı lütfeden Allah'a hamdolsun! Şüphesiz Rabbim duayı işitendir. Ey Rabbim! Beni ve soyumdan gelecekleri namazı devamlı kılanlardan eyle; ey Rabbimiz! Duamı kabul et! Ey Rabbimiz! (Amellerin) hesap olunacağı gün beni, ana-babamı ve müminleri bağışla!"**

Peygamberler beşeriyetin önderleri ve insanlar için Allah (*azze ve celle*)'nin rızasını elde etme yollarını aydınlatan kandillerdir. Onların hayatlarının her anı Müslümanlar için örnek timsalidir. Onlar insanların doğru yolu dalalet yolundan ayırabilmeleri ve buldukları topluluklardan sonra var olacak topluluklar için bir örnek var olsun diye Allah (*azze ve celle*)'nin gönderdiği elçilerdir.

Bu yüzden peygamberlerin Allah (*azze ve celle*) ile olan diyalogları diğer insanlarınkine nazaren çok farklıydı. Onların Allah (*azze ve celle*) ile olan

alakaları çok daha kuvvetli, çok daha sağlamdır. Nitekim peygamberler bu alakanın farkında oldukları için Rabb teâlâ'nın rahmet kapılarının önünde sıkıntılarını Allah (*azze ve celle*)'ye zikreder, yalvar yakar Allah (*azze ve celle*)'ye dua ederlerdi.

Peygamberlerin dualarına ve Allah (*azze ve celle*)'ye yönelişlerini inceleyen birisi birçok şeyi görecektir, ancak burada en bariz olan şu iki meseleye değinmek istiyorum;

Bu dualar peygamberleri meşgul eden şeylerin ne olduğunu ve onların en çok neye ihtiyaç duyduklarını ortaya çıkarıyor. Kişinin talepleri onun nelere ihtiyacı olduğunu ve neye rağbet ettiğini ortaya koyar. Peygamberler ise Allah (*azze ve celle*)'nin kudretinin büyüklüğünü ve anahtarlarına yalnızca Allah (*azze ve celle*)'nin sahip olduğu gaybın ne kadar geniş olduğunu bildikleri için onlar Allah (*azze ve celle*)'den bir şey talep ettikleri zaman yalnızca talep ettikleri şeye rağbet ettikleri için talep etmezler. Bunun sebebi Allah (*azze ve celle*)'nin onların isteklerini yerine getiremeyecek olması değildir asla! Peygamberler Allah (*azze ve celle*)'nin gücünün ne kadar kapsamlı olduğunu en iyi bilen kimselerdir.

Bu dualarda istemenin ve dua etmenin edebi mevcuttur. Çünkü peygamberler rablerini mahlûkat arasında en iyi tanıyan kişilerdir. Onlar Allah (*azze ve celle*)'nin zenginliğinin keyfiyetini, insanoğlunun da acziyetinin ve fakirliğinin ne safhada olduğunu en iyi bilen insanlardır. Durumu böyle olan birisi tabii ki de yaratıcısına karşı zahiren ve batınen nasıl bir edep takınması gerektiğini iyi bilir. Durumu böyle olan bir kişi tabii olarak yaratıcısına karşı taleplerini iletirken daha üsluplu ve daha edepli olacaktır.

Peygamberler de bu noktada en bilgin ve en maharetli kimselerdir. Onların Rabb'leri ile aralarındaki muamele aslında mahlûkat ile yaratıcının, arasında olması gereken muamelenin iskeletidir.

Haydi bu iki noktayı biraz açalım ve peygamberlerin babası İbrahim (*aleyhisselam*)'ın Allah (*azze ve celle*)'ye nasıl nida ettiğini biraz inceleyelim.

İbrahim (*aleyhisselam*) Kur'an ve Sünnette birçok dua ile dua etmiştir. Fakat bu duaların hepsi, bizim hali ağlanacak durumda olan ümmetimiz ile doğrudan alakalıdır. Baktığımız zaman İbrahim (*aleyhisselam*)'ın Muhammedi ümmetin hayrı için ne kadar istekli olduğunu göreceğiz. Bu durum Allah Rasûlü (*sallallahu aleyhi ve sellem*) geldikten ve dedesi İbrahim (*aleyhisselam*) vefat ettikten sonra bile son bulmamıştır. Nitekim Allah Rasûlü (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'den İsrâ hadisesinde İbrahim (*aleyhisselam*) ile karşılaştı ve o karşılaşmada İbrahim (*aleyhisselam*)'ın şöyle dediği sahih rivayetlerde nakledilir; **“Ey Muhammed! Ümmetine benden selam söyle ve onlara deki; Cennetin toprağı temiz, suyu tatlıdır. Burası (suyu**

tutacak şekilde) düz ve boştur. Oraya atılacak tohum da subhanallah, velhamdülillah, ve lailahe illallah, vallahu ekber cümlesidir."

Ey Allah'ım! Peygamberler ne kadar yüce! İnsanlığın hidayeti için ne kadar da istekli!

Şimdi Allah (*azze ve celle*)'nin İbrahim (*aleyhisselam*)'dan bahsettiği şu ayetleri biraz inceleyelim.

"Hatırla ki İbrahim şöyle demişti: "Rabbim! Bu şehri (Mekke'yi) emniyetli kıl, beni ve oğullarımı putlara tapmaktan uzak tut!"

Eman yani güvenlik, insanın dünya ve ahiret hayatında hayrı elde edebilmesi için ihtiyacı olan önemli unsurlardan bir tanesidir. Emanın zevali ile insan elde etmek istediği ve hayatında zaruret olan birçok şeyden mahrum kalır. Bu nedenle İbrahim (*aleyhisselam*) Allah (*azze ve celle*)'den ilk olarak ehlinin yaşadığı toplarda emniyet ve istikrar var etmesini rica etmiştir. Eman, insanın elde ettiği zaman dünyanın kendisine sunulduğu üç şeyden bir tanesidir. Nitekim Allah Rasûlü (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurmuştur; **"Kim; korkusuz, bedeni afiyette, karnını doyurabilecek bir şekilde sabaha kavuşursa dünyanın tamamını elde etmiş gibidir."** (Tirmizi, Buhari)

Ancak eman mefhumu insanların bazılarının yanında Allah (*azze ve celle*)'nin zikrettiği mananın tam tersi. Kur'an eman mefhumundan bahsederken şöyle buyuruyor; **"İnanıp da imanlarına herhangi bir haksızlık bulaştırmayanlar var ya, işte güven onlarındır ve onlar doğru yolu bulanlardır."** (En'am, 82)

İlahi bir ahd olan rabbani güvenlik ve istikrar yalnızca zulmün karanlığından arınmış selim olan bir kalpte hissedilir. İşte bu, bizim elimizde olan ayetlerin işaret ettiği manadır. İbrahim (*aleyhisselam*), bir kalbin Allah (*azze ve celle*)'yi birlemeden asla güvenlik ve istikrarı hissedemeyeceğini bildiği için, Allah (*azze ve celle*)'den yaşadığı memleketi güvenli kılmasını istedikten hemen sonra kendisini ve ehlini şirk koşmaktan muhafaza etmesini talep ediyor.

Kimileri, muhafaza edilmesi gereken ve asla zail olmaması gereken güvenliği ve istikrarı, bir belde de Allah (*azze ve celle*)'nin şeriat'ı hakim olmamasına, fısın ve fucurun her yerde kol gezmesine rağmen, mücerret olarak düzenli rızık elde edebilmek ve o belde de kargaşa yaşanmaması olarak yorumluyor. Hatta basireti ve kalp gözü kör olmuş olan bazıları, bir belde de istikrarın bulunması ve kargaşa olmamasını Allah (*azze ve celle*)'nin şeriatının tatbik edilmesinin önüne geçiriyor. Bazen bu iddia da bulunanlar Diyanet tarafından kendilerine Hoca, İmam gibi lakapların ve nişanların hediye edildiği insanlar

olabiliyor. Bu ve buna benzer cümleler, öğretmenler, hocalar, imamlar arasında git gide yaygınlaşıyor. Hatta artık şunu duymaya başladık; “Ne şeriatı! İnsanların arasına fitne sokmayın. Bakın demokrasinin gölgesinde gül gibi yaşıyoruz. Bırakın artık bu hayalleri. Bakın insanlar şeriat için birbirlerini öldürüyorlar.”

Bu İnsanların Düşünceleri Şu Sebeplerden Dolayı Batıldır;

Bu insanların birinci hataları öncelikle güvenliğin ve istikrarın sadece iyi yiyecekten, iyi içecekten, iyi maaştan, iyi giyecekten ve kendilerine bir zararın dokunmamasından ibaret zannettiler. Ancak bu insanlar, zamanı gelince iman ile bu nimetler arasında seçim yapmak zorunda kalacaklarını ve bu nimetlerin birer imtihan aracı olduğunu anlayamadılar. Eğer İman, bu insanlara arz edildiği zaman Allah (*azze ve celle*)’ye teslim olup İslam dininin emrettiği gibi yaşamaya karar verirlerse o zaman işte bu nimetler tamamlanır ve istikrar gerçekleşir. Aksi takdirde nimetin varlığı ne kadar uzun sürerse sürsün akıbetinin hayır olmadığı bize Kur’an-ı Kerim’in birçok ayetinde uzun uzun anlatılmıştır. Allah (*azze ve celle*) bu konuda Muhammed (*sallallahu aleyhi ve sellem*)’in ümmetine iki yanında kendisinden istifade ettikleri bahçeler bulunan Sebe’ halkını örnek veriyor;

“Andolsun ki, Sebe’ kavmi için oturduğu yerlerde büyük bir ibret vardır. Biri sağda, diğeri solda iki bahçeleri vardı. (Onlara şöyle dedik:) Rabbinizin rızkıdan yeyin ve O’na şükredin. İşte güzel bir memleket ve çok bağışlayan bir Rab! Ama onlar yüz çevirdiler. Bu yüzden üzerlerine Arim selini gönderdik. Onların iki bahçesini, buruk yemişli, acı ilginli ve içinde biraz da sedir ağacı bulunan iki (harap) bahçeye çevirdik. Nankörlük ettikleri için onları böyle cezalandırdık. Biz nankörden başkasını cezalandırır mıyız!” (Sebe’, 15-17)

Allah (*azze ve celle*)’nin nimetleri her zaman azabından önce gelir. Bu sıfatlarda olan insanlar, Allah (*azze ve celle*)’nin dininden yüz çevirdikleri halde nimetlerin devamına aldanıp bu nimetlerin ebedi ve baki olacağı zannına kapılırlar. İşte bu musibet Allah (*azze ve celle*)’nin dini için bir şey takdim etmedikleri halde sürekli bir reca duygusu ile yaşayanların musibetidir.

İkinci problem ise, deyimi yerindeyse bu insanların gözünde istikrar, yalnızca Allah (*azze ve celle*)’nin şeriatının olmadığı yerlerde gerçeklik kazanır. Fitne ise, Müslümanların kâfirlere düşmanlık beslediği durumlarda vaki olur. Ancak Allah Rasûlü (*sallallahu aleyhi ve sellem*)’in sireti bu insanların bu düşüncelerinin batıl ve fasid olduğunu bizlere gösteriyor. Nitekim Allah Rasûlü

(*sallallahu aleyhi ve sellem*) İslam dinini yaymaya başladığı zaman, baba ile oğul, karı ile koca ve abi ile kardeşin ayrılmasına sebep oldu. Hatta bu ayrılık, insanları karşılıklı saflarda birbirleri ile savaşmaya mecbur kıldı. Oysa bu insanlar Allah Rasûlü (*sallallahu aleyhi ve sellem*) gelmeden önce sakin bir hayata sahiplerdi ve aileleri ve kabileleri ile aralarında en ufak bir sıkıntı bile yoktu.

Peki kalbinde zerre miktarınca iman olan bir insan, küfrü boyunduruğu altında yaşamak İslam'ın boyunduruğu altında yaşamaktan daha hayırlıdır diyebilir mi?

Hayır! Vallahi Allah (*azze ve celle*)'nin dinini bilen bir insanın böyle bir şey iddia etmesi tasavvur edilemez.

İstikrar ve güvenlik yalnızca iman ile tahakkuk eder. Tevhid Müslümanın dünyada ve ahirette güven içerisinde yaşamasını garanti altına alır. Ancak şirk, küfür, zülüm ve masiyetler, arkasında korkunç bir azabın beklediği amellerdir. Bunlar sebebi ile topluluklar parçalanır ve insanlar gerisin geriye dönerler.

İbrahim (*aleyhisselam*) bu nimetin insan hayatında ne kadar önemli olduğunu bildiği için öncelikle Allah (*azze ve celle*)'den bugün ki Mekke topraklarının kendisi, ehli ve Allah (*azze ve celle*)'ye yönelenler için güvenli bir belde kılması için dua ediyor.

Allah bize yeter! O ne güzel vekildir! İnsanlar Allah (*azze ve celle*)'ye verdikleri sözleri bozma hususunda ve Allah (*azze ve celle*)'nin emirlerine muhalefet etme konusunda ne kadar da hızlılar! Nitekim günümüzde o toprakların hakimleri, o beldenin insanlarına yani Allah (*azze ve celle*)'ye iltica etmiş olan miskinlere zulümde sınır tanımıyorlar. Allah (*azze ve celle*)'den korkmayan, kuldan haya etmeyen bu insanlar, Allah (*azze ve celle*)'nin Harem'i olan Kabe'yi Müslümanları tutuklamak için bir avlanma alanı olarak kullandılar. Sonra bu Müslümanlar işkence ve aşağılanmanın en alçakça olanına maruz kaldılar. Tutuklanan bu Müslümanlar eğer o beldenin insanlarından değil ise, kendi beldesinde ki cellatlara teslim edildiler, neticesinde işkence, aşağılanma ve son durağı ölüm olan iğrenç bir yolculuğa çıkarıldılar.

Ey Allah'ım! Bu insanlar ne kadar zalim, ne kadar lanetli ne kadarda alçak varlıklardır. Vallahi! Onların Müslümanlara yaptıkları, Kabe'nin eski sahipleri olan Kureyş müşriklerinin aklından bile geçmedi. O müşrikler Haram bölge olan Kabe ve çevresinde avlanmaktan utanır ve imtina ederlerdi. Hatta o bölgede haşareleri bile öldürürken tereddüt ederlerdi. La ilahe illallah! Hala

bazı insanların farkında olmamasına rağmen, Suud ailesinin küfrü ne kadarda barizdir!

Evet, İbrahim (*aleyhisselam*) Allah (*azze ve celle*)'ye talepleri arz etmeye devam etti ve şöyle dua etti;

“Beni ve oğullarımı putlara tapmaktan uzak tut! Çünkü, onlar (putlar), insanlardan birçoğunun sapmasına sebep oldular.”

Hiç şüphesiz ki tarih boyunca Allah (*azze ve celle*)'yi birlemek, şirkten ve müşriklerden beri olmak peygamberlerin en büyük gayesi olmuştur. Allah (*azze ve celle*)'yi birlemek, şirkten ve müşriklerden beri olmak, peygamberlerin isteklerinin yörüngesi etrafında döndüğü yüce gayedir. Peygamberler (*aleyhimusselam*) tarih boyunca hem kendi hayatlarında hem de etrafında ki insanların hayatlarında bu yüce gayenin gerçekleşmesi için çabaladılar. Nitekim İbrahim *aleyhisselam*'da kavmini buna çağırılmış ve ölmeden önce ki son anlarında oğullarına da bunu vasiyet etmiştir. ***“O zaman oğullarına: Benden sonra kime kulluk edeceksiniz? demişti. Onlar: Senin ve ataların ilâhı olan tek Allah'a kulluk edeceğiz.”*** (*Bakara, 133*) Çünkü yeryüzünde var olmuş en büyük hayır tevhid inancının tahakkuk etmesi ve gelmiş geçmiş en büyük şer kaynağı ise şirkin yayılması ve meşru görülmesidir. İnsan bu gerçeği idrak ettiği zaman peygamberlerin asıl isteklerinin ne olduğunu idrak edebilir. Böylece günümüz davetçilerinin neye davet ettiklerini bu süzgeçten geçirerek onların ne kadar hakka isabet ettiklerini idrak edebilir.

Sonra şunu bil ki ey kardeşim! Yalnızca tevhid inancından bihaber yaşayan insanlar şirke düşmekten korkmazlar. Kim bu konuda kendini güvende hissederse kendini ve kendisini yaratan rabbini tanıyamamıştır. İşte İbrahim (*aleyhisselam*) insanların gözü önünde Allah (*azze ve celle*)'den kendisini ve zürriyetini şirkten koruması için dua ediyor. Zaten Allah'ı hakkıyla tanıyan salihlerin ve âlimlerin durumu her zaman böyledir. İbnu Teymiyye (*rahimehullah*)'ın şöyle dediği rivayet edilir; ***“Vallahi ben sürekli İslamımı yeniliyorum. Hala kendimi bu konuda eksik hissediyorum.”***

Şu hakikatı biraz düşün! Sonra insanların kendi halleri konusunda ve ümmetin durumu hakkında ne kadar rahat olduklarına bir bak. İnsanlar tevhid inancını hatırlanmaya ihtiyacı olmayan ve kalplerden zail olması imkansızmış gibi nasılda ihmalkar davranıyorlar. Hatta artık tevhid inancını insanlara hatırlatanlar dışlanıyor ve aşırıcı olarak görülüyor. Rabbimiz bizi aramızda ki sefihlerin yaptıklarından muhasebe etme!

Sonra İbrahim (*aleyhisselam*) kendisine ne kadar yakın olursa olsun tevhid

inancını inanç edinmeyen insanlardan beraatini ilan etti. Böylece insanlar ile arasındaki yakınlığın, sevginin ve dostluğun sınırını tevhid inancı olarak belirledi. O, kan ve akrabalık bağına bir kenara bırakarak, yalnızca din kardeşliğini esas aldı ve Müslüman olmayanlar ile arasına, yakınlıkları ne derece olursa olsun bir mesafe koydu. Çünkü İslam dininde insanları birbirine dost ve yakın kılan tek unsur imandır.

Sonra İbrahim (*aleyhisselam*) insanlar için Allah (*azze ve celle*)'nin rahmetinden ümitsizliğe kapılmadı. Çünkü Allah (*azze ve celle*) rahmetinin kapılarını kendisine yönelmek isteyenler için sürekli açık bırakır. **“Kim de bana karşı gelirse, artık sen gerçekten çok bağışlayan, pek esirgeyensin.”**

Bunu İbrahim (*aleyhisselam*)'a Allah (*azze ve celle*) öğretmişti. Düşün kardeşim Allah (*azze ve celle*) sana bereket versin! Allah (*azze ve celle*) Ashab-ı Uhdud kıssasını Kur'an-ı Kerim'de nasıl sonlandırdı? Ashab-ı Uhdud kıssasındaki kâfirler Mü'minleri ateş çukurlarında yakmalarına rağmen Allah (*azze ve celle*) onlar için tövbe kapılarını kapatmadı! Allah (*azze ve celle*) şöyle buyurmaktadır; **“Şüphesiz inanmış erkeklerle inanmış kadınlara işkence edip sonra tevbe de etmeyenlere cehennem azabı ve (orada) yanma cezası vardır.”** Evet kardeşim doğru okudun! **“sonra tevbe de etmeyenlere”** Allah (*azze ve celle*) Müslümanları diri diri yakan o topluluk için tövbe kapısını açık bırakmıştı. İsa (*aleyhisselam*)'da kavmi için böyle dua etmişti; **“Eğer kendilerine azap edersen şüphesiz onlar senin kullarıdır (dilediğini yaparsın). Eğer onları bağışlarsan şüphesiz sen izzet ve hikmet sahibisin” dedi.** (Maide, 118)

Sonra İbrahim (*aleyhisselam*) Allah (*azze ve celle*)'ye, Mekke topraklarını meyve ve bitkilerin yetiştiği bir toprak haline getirmesi için dua etti. Çünkü o zamanlar Mekke toprakları bitki bitmeyen bir çölden ibaretti. Öyle zannediyorum ki bunun hikmeti, (Allah (*azze ve celle*) daha iyi bilir) insanların o toprak parçasını güllük gülistanlık olduğu için değil, ubudiyetin merkezi olduğu için sevmelerini sağlamaktı. Allah (*azze ve celle*) o toprak parçasını fazlu keremi ile seçti ve üstün kıldı. Böylece orada insanlar ibadet etsinler diye ilk defa bir mescit inşa edildi. Evet, Allah (*azze ve celle*) o toprak parçasını fazlu keremi ile seçti ve üstün kıldı. Böylece orada yapılan ibadetler, başka mescitlerde yapılan ibadetlere kıyasla daha faziletli kılındı.

Ey kardeşim Halilullah'ın şu sözüne dikkat et; **“Ey Rabbimiz! Ey sahibimiz! Namazı dosdoğru kılmaları için”** Çünkü o mescitte bulunan insanlar ne kadar fiyakalı görünürlerse görünsünler eğer hayatlarında ubudiyet yok ise o mescit onlara asla bir değer katmayacak ve namaz, bir mescitte yapılabilecek

en faziletli amel olduğu için, İbrahim (*aleyhisselam*) burada namazı zikretmiştir. İman istikrar ile beraber, nimet ve ikram ise ubudiyet ile beraber zikredildi. İbrahim (*aleyhisselam*) bu ikramın, istikrarın ve nimetin yalnızca bir şey ile daim olacağını bildiği için **“Umulur ki bu nimetlere şükrederler.”** buyurdu. Allah (*azze ve celle*) şöyle buyurdu; **“Hatırlayın ki Rabbiniz size: Eğer şükrederseniz, elbette size (nimetimi) artıracam ve eğer nankörlük ederseniz hiç şüphesiz azabım çok şiddetlidir! diye bildirmişti.”** (İbrahim, 7)

Evet, İbrahim (*aleyhisselam*)’ın duasının devamı da bu çizgi üzerinde devam ediyor. Önce mahlukatın ıslahı ve Allah (*azze ve celle*)’ye yakın olabilmek için imana ve kulluğa taalluk eden taleplerde bulunuyor. Sonra kendisi için ve ailesi için gerekli olan ihtiyaçlarını Allah (*azze ve celle*)’den talep ediyor. Tüm bunlarla beraber, Allah (*azze ve celle*)’nin nimetlerinin karşısında zilletini ibraz edebilmek için sürekli “Ey Rabbimiz” diye nida ediyor. **“Rabbim! Bu şehri (Mekke’yi) emniyetli kıl...” “Rabbim. Şimdi kim bana uyarsa o bendendir...” “Ey Rabbimiz! Ey sahibimiz! Namazı dosdoğru kılmaları için...” “Ey Rabbimiz! Şüphesiz ki sen bizim gizleyeceğimizi de açıklayacağımızı da bilirsin...” “Ey Rabbim! Beni ve soyumdan gelecekleri...” “Ey Rabbimiz! Duamı kabul et!” “Ey Rabbimiz! (Amellerin) hesap olunacağı gün beni, ana-babamı ve müminleri bağışla!”**

İbrahim (*aleyhisselam*) duasının sonunda Allah (*azze ve celle*)’nin hoşuna gittiği için onun vasıflarını ona nispet ederek dua ediyor. **““Ey Rabbimiz! Şüphesiz ki sen bizim gizleyeceğimizi de açıklayacağımızı da bilirsin...”** Ayrıca dünya için isteklerde bulunurken ahiret hayatını da unutmuyor; **“Rabbim! Bu şehri (Mekke’yi) emniyetli kıl...” “Ey Rabbimiz! (Amellerin) hesap olunacağı gün beni, ana-babamı ve müminleri bağışla!”**

İbrahim (*aleyhisselam*) duasının sonunda yalnızca kendi nefsi ve ailesi için değil bütün Müslüman kardeşleri için de dua ediyor ve duasına son veriyor.

“Ey Rabbimiz! (Amellerin) hesap olunacağı gün beni, ana-babamı ve müminleri bağışla!”

Allah’ım İbrahim’e salat ve selam eylesin. Vallahi o tek başına bir ümmetti!

Allah’a hamd ve Rasûlü Muhammed’e salât ve selam olsun. Davamızın sonu âlemlerin Rabbi olan Allah'a hamd etmektir.

Tercüme: **Ebu Mervan El-Halili**